

Arrest

nr. 207 221 van 26 juli 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. OPSOMMER
Gentstraat 152
9700 OUDENAARDE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MAROY, die *loco* advocaat J. OPSOMMER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 6 september 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 15 februari 2018 wordt deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. Op 26 juli 2018, bij arrest nr. 207 220, vernietigt de Raad deze beslissing.

1.2 Op 15 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die op 1 maart 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en luidt als volgt:

*(...) De mevrouw,
Naam + voornaam: E(...), A(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 03.01.2017, betekend op 06.01.2017. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

"Art. 3. E.V.R.M. bepaalt: (...)

1.1

Deze bepaling met rechtstreekse werking brengt met zich mee dat verwerende partij geen bevel mag geven om het grondgebied te verlaten, zo dit zou resulteren in een onmenselijke behandeling.

In de rechtspraak van Uw Raad wordt immers gesteld:

"Er mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het EVRM. Het feit dat verweerder in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van bepalingen van het EVRM."

(Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 111.283, 3 oktober 2013, T. Vreemd. 2014, afl 2, 214)

En in diezelfde zin:

“De politiebevoegdheden die worden toegekend door art. 7 vreemdelingenwet, kunnen de administratieve overheid niet ontslaan van de eerbied voor internationale verplichtingen die de Belgische staat heeft onderschreven. Het betreft met name de bescherming van de rechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 EVRM. De overheid mag artikel 7 vreemdelingenwet niet automatisch toepassen indien betrokkene voorafgaandelijk een aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van art. 9 van dezelfde wet die ernstige en bewezen aanwijzingen bevat voor een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat in België is erkend en directe werking heeft.”
(Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 31.708, 17 september 2009, Rev.dr.étr 2009, afl. 154, 406)

Immers uit het verslag van de arts-adviseur en de medische attesten van verzoekster blijkt dat verzoekster getroffen is door een ongeneeslijke ziekte waarvoor zij dient behandeld te worden.

Dat verzoekster reeds van bij aanvang van de aanvraag heeft aangetoond dat er in Armenië een tekort is aan medische verzorging voor patiënten met geestelijke gezondheidsproblemen wat overigens ook wordt bevestigd in het Helsinki Citizens' Assembly rapport als het Shadow Report van 2014. (stukken 2 - 3)

Dit betekent dat verwerende partij een bevel aan verzoekster afleverde dat voor gevolg heeft dat verzoekster verstoken zal blijven van noodzakelijke medische zorgen, dewelke ze hier in België wel kan krijgen. Op deze manier zal verzoekster worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling.

1.2

Voorts is er ook sprake van schending van artikel 3 EVRM aangezien verzoekster op het moment van de feiten een 70-jarige vrouw was die getroffen is door de ziekte Alzheimer en waarvan haar familie op heden in België verblijft.

Dat dit een schending van artikel 3 EVRM inhoudt blijkt ook uit rechtspraak van de Raad van State waarbij werd geoordeeld dat het terugzenden naar het land van herkomst van een 69-jarige weduwe waarvan de hele familie zich in België bevindt in strijd is met artikel 3 EVRM. (RvS 11 februari 1994, nr. 46.098, T.Vreemd 1994, 97 (schorsing) en 9 november 1994, nr. 50.103 (vernietiging), Rev. Dr. Étr. 1995, 43) ”

3.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

“Verzoekende partij werpt een schending van art. 3 EVRM op. Zij verwijst daarbij naar haar medische toestand, en houdt voor dat deze een verwijdering in de weg zou staan.

Vooreerst wijst verweerder erop dat nergens uit blijkt dat de bestreden beslissing op een gedwongen wijze zou worden uitgevoerd of dat dergelijke maatregel werd gepland.

Verweerder laat verder gelden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren.

Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Uit de uiteenzetting van verzoekende partij en de door haar voorgelegde attesten kan evenwel geenszins worden afgeleid dat de gezondheidstand van verzoekende partij dermate ernstig is dat zij niet kan worden verwijderd. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft overigens een beslissing genomen houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die door verzoekende partij werd ingediend.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een

onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Armenië behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekende partij ook kan reizen naar dit land.

De kritiek die verzoekende partij uit op de ongegrondheidsbeslissing is overigens niet dienstig, gezien deze geen betrekking heeft op de in casu bestreden beslissing. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, merkt verweerder ten overvloede nog op dat alle hypothesen werden onderzocht; de arts-adviseur komt namelijk tot het volgende besluit:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de neurologische pathologie, namelijk de ziekte van Alzheimer bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië.”

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat daarbij rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd, terwijl de arts-adviseur ook verwijst naar de verschillende door hem geraadpleegde bronnen, die ofwel online consulteerbaar zijn, ofwel kunnen worden nagegaan in het administratief dossier.

Verzoekende partij voert aan dat er sprake zou zijn van een gebrekkige toegang tot de psychiatrische diensten en sociaalpsychologische hulp. Er zou een gebrek zijn aan individuele behandelingsplannen, gebrek aan huisbezoeken en ook een tekort aan medicatie. De toegankelijkheid van de zorgen wordt aldus door verzoekende partij betwist.

Verzoekende partij slaagt er evenwel met haar kritiek niet in afbreuk te doen aan het gedegen en omstandig advies van de arts-adviseur.

Immers, werd vooreerst vastgesteld door de arts-adviseur dat de zorgen opvolging beschikbaar zijn. De arts-adviseur heeft kunnen vaststellen dat al de nodige medische omkadering en opvang beschikbaar zijn evenals de nodige medicatie.

Het voorgehouden tekort van medicatie blijkt niet uit de bronnen waar de arts-adviseur mee werd geconfronteerd. Rivastigmine is evenwel niet beschikbaar maar er zijn wel andere farmaceutica van de groep specifiek voor Alzheimer beschikbaar: Donazepil, Galantamine, Mamantine.

Nopens de toegankelijkheid heeft de arts-adviseur ook concreet de volgende vaststellingen kunnen doen:

- de gezondheidszorg is georganiseerd op drie niveaus en het ministerie van Volksgezondheid ziet toe en controleert. Er is een decentralisatie van de zorg bezig met een publieke partner en versterken van de primaire zorg. Het merendeel van de centra en ziekenhuizen vallen onder regionale besturen.*
- Er is geen ziekteverzekering maar de zorgen zijn gratis voor patiënten met een aandoening die is opgenomen in de lijst.*
- Wanneer een patiënt onder het BBP valt, is de behandeling gratis.*
- Sociaal kwetsbare groepen krijgen extra gratis zorgen: zo krijgen zij gespecialiseerde zorgen en de benodigde medicijnen gratis. Tot deze groep behoren arme families (zieke terugkeerders komen in aanmerking), kinderen en gehandicapten.*
- Alleenstaande gepensioneerden krijgen 50% korting op hun medicatie; gepensioneerden krijgen 30% korting.*
- Er bestaat een type sociale zekerheid die uitkeringen voorziet voor ziekte, werkloosheid en mogelijkheid op pensioen. Er is ook een invaliditeitspensioen en ouderdomspensioen.*
- Opvang: er bestaat een mogelijkheid om een verpleegkundige die de verzorging thuis levert, deze zijn echter alleen beschikbaar in de privésector en tegen betaling. Evenwel de NGO 'Mission Armenia' heeft op gratis basis zorg aan alleenstaanden en hulpbehoevenden die mantelzorg nodig hebben. Deze zorg omvat naast de klassieke hulp in het huishouden ook sociale activiteiten, medische opvolging en hulp bij eventuele legale aangelegenheden.*
- Er zijn eveneens verschillende mogelijkheden voor opname in gespecialiseerde instellingen voor bejaarden en hulpbehoevenden. Naast residentiële zorg is de opvang in dagcentra eveneens beschikbaar en gratis.*

- Voor de specifieke Alzheimer medicatie dient een toelage te worden betaald.
- Er is geenszins een beletsel dat verzoekende partij samen met haar familie naar het thuisland terugkeert.
- De zoon van verzoekende partij legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en er zijn geen elementen in het dossier die er op wijzen dat verzoekende partij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt.
- In het kader van de mantelzorg kan deze worden verder gezet op dezelfde basis als hier in België waar verzoekende partij ook bij de familie verblijft.
- Er kan een beroep worden gedaan op IOM.

Verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar de algemene rapporten. Het MedCOI nopens de beschikbaarheid van de medicatie dateert trouwens van 2017 en is recenter dan de rapporten van 2014 waarnaar verzoekende partij verwijst.

Verweerder laat gelden dat het loutere gegeven dat de beschikbaarheid van de zorgen niet volstrekt gegarandeerd kan worden, dat de zorgen van een lager niveau zijn dan dit het geval is in België, en evenmin kosteloos zijn, zoals verzoekende partij aanhaalt, niet van aard is afbreuk te doen aan de inhoud van het advies van de arts-adviseur.

Verzoekende partij kan ook niet dienstig voorhouden als zou zij van haar familie gescheiden zouden worden. Geenszins heeft de zoon van verzoekende partij op heden verblijfsrecht in het Rijk. De door de zoon ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onontvankelijk bevonden, en de genoemde beslissing in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient rechtsgeldig en uitvoerbaar te worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Ten overvloede laat verweerder gelden dat verzoekende partij in iedere hypothese eventuele medische elementen kan doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van haar bevel om het grondgebied te verlaten (R.v.V. nr. 72 458 van 22 december 2011).

De bestreden beslissing maakt geen schending uit van artikel 3 EVRM.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3 Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het komt een verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarie*, § 99,

punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De gemachtigde moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen niet dat het verwijderen van een vreemdeling, gelet op de gezondheidstoestand van de betrokkene, in bepaalde gevallen een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken.

De verwerende partij wijst er echter vooreerst op dat nergens uit blijkt dat de bestreden beslissing op een gedwongen wijze zou worden uitgevoerd of dat dergelijke maatregel werd gepland. In recente rechtspraak van de Raad van State (RvS 29 mei 2018, nr. 241.623) wordt echter vastgesteld dat het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven, zodat hij onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten uit te voeren, zonder dat de gemachtigde een nieuwe beslissing dient te nemen. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet stelt dat een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt "*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*". De gemachtigde moet derhalve bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, *in casu* met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de gemachtigde om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7° van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet, maar later wel, wanneer de gemachtigde effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven, zodat de gemachtigde er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat hij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling. De verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar betoog.

Vervolgens stelt de verwerende partij dat uit de uiteenzetting van de verzoekende partij en de door haar voorgelegde attesten geenszins kan worden afgeleid dat haar gezondheidstoestand dermate ernstig is dat zij niet kan worden verwijderd. Vervolgens wijst de verwerende partij erop dat de gemachtigde een beslissing nam waarin een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, en verwijst zij naar de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies bij deze aanvraag.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op 6 september 2017 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende, waarbij zij medische attesten voegde met betrekking tot haar gezondheidstoestand en verschillende stukken met betrekking tot de mogelijkheden van medische verzorging in Armenië.

Vervolgens benadrukt de Raad dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt deze stukken in de plaats van de gemachtigde te beoordelen, maar wijst hij erop dat de gemachtigde zelf op de betrokken elementen is ingegaan in de beslissing van 15 februari 2018 waarin voormelde aanvraag van 8 februari 2016 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd echter door de Raad vernietigd op 26 juli 2018, bij arrest nr. 207 220. In dit arrest stelde de Raad vast dat een overweging van de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies met betrekking tot de toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging in het land van herkomst niet overeind kon blijven, zodat ook de beslissing tot ongegrondheid die op dit medisch advies steunde, niet overeind kon blijven.

Aangezien de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9ter vernietigd werd, wordt deze beslissing geacht nooit genomen te zijn geweest. Aangezien de door de verzoekende partij naar voren gebrachte elementen met betrekking tot haar gezondheidstoestand en de mogelijkheden van medische verzorging in Armenië enkel in de voormelde beslissing van 15 februari 2018 werden beantwoord en het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum zelf geen overwegingen in dit verband bevat, kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing, omwille van de vernietiging van de beslissing inzake de aanvraag op grond van voormeld artikel 9ter van de vreemdelingenwet, geen standpunt heeft ingenomen met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van deze gegevens. In deze zin wordt een schending van voormeld artikel 3 aannemelijk gemaakt.

Aangezien het betoog van de verwerende partij gesteund is op de vaststellingen gemaakt door de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer in het kader van de beslissing van 15 februari 2018 en deze beslissing door de Raad vernietigd werd, kan dit betoog geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE